

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/825/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 441222222
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:441222222.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a členiek senátu JUDr. Renáty Pátrovičovej a Mgr. Andrey Szombathovej- Polákovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o zaplatenie majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 26. januára 2015 č. k. 8C/595/2012-107 a o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Komárno zo dňa 26. januára 2015 č. k. 8C/595/2012-104 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 109 ods. 2 písm. c) OSP a zistením, že citované ustanovenie upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, to znamená také prerušenie konania, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné. Okrem toho mal za to, že súd je povinný najskôr urobiť iné vhodné opatrenia dostupnými procesnými prostriedkami, a až keď tieto zlyhajú, môže konanie prerušiť. Na základe tohto ustanovenia súdu nevznikla povinnosť konanie prerušiť, bolo na jeho zvážení, či návrhu na prerušenie konania vyhovie. V prejednávanej veci následne bol súd prvého stupňa toho názoru, že v konaní na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 sa neriešia také otázky, ktoré majú zásadný význam pre rozhodnutie v tejto veci. Bolo treba zdôrazniť, že žalobca v tomto konaní sa domáha náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z., teda náhrady škody nesprávnym úradným postupom na konkrétnom skutkovom základe postupu exekučného súdu. Mal za to, že tie otázky, ktoré sa riešia ako prejudiciálne otázky vo veci vedenej na Okresnom súde Prešov, nemôžu ovplyvniť rozhodnutie súdu v tejto veci. Dodal, že na Okresnom súde Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 7C/6/2010 sa riešia iné právne otázky na inom skutkovom stave, preto jeho výsledok nemohol ovplyvniť rozhodnutie v tejto veci. Na základe vyššie uvedených skutočností dospel k záveru, že návrh žalobcu na prerušenie konania je nedôvodný, preto ho zamietol.

Následne súd prvého stupňa vo veci samej rozhodol napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) tak, že žalobu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj ustanoveniami § 1 písm. a), b), c), § 2 písm. a), b), § 3 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č.514/2003 Z. z. o zodpovednosti za

škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 01. 01. 2013 a ustanoveniami § 41 ods. 1, § 41 ods. 2 písm. c), d), i), § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti účinného od 01. 02. 2002 do 31. 05. 2010, t.j. v čase začatia exekučného konania. Mal za to, že v súdnej veci bolo potrebné posudzovať existenciu predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu uplatňovanú žalobcom v tomto konaní. Súd prvého stupňa z pripojeného exekučného spisu zistil, že exekučnému súdu bola dňa 25. 08. 2009 doručená žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na návrh oprávneného Pohotovosť, s. r. o. proti povinnému A. D., na základe exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a. s. v Bratislave zo dňa 01. 06. 2009 č. SR 02968/09. V nadväznosti na zákonné podmienky vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, v danej veci súd skúmal tieto podmienky a dospel k záveru, že splnené neboli. Bolo nesporné, že žalobca vychádzal z platnej úpravy, nakoľko právny poriadok SR umožňuje ktorémukolvek subjektu domáhať sa ochrany svojich práv využitím inštitútu ústavnej sťažnosti v súlade s ust. § 127 ods. 1 Ústavy SR. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, bol však kompetentný preskúmať ústavný súd. Okrem toho žalobca namietal, že exekučný súd sa dopustil nesprávneho úradného postupu tým, že preskúmaval exekučný titul, ktorá činnosť v rámci exekučného konania nebola v jeho právomoci, toto preskúmanie vykonal neoprávnené. Súd prvého stupňa však mal za to, že samotné znenie zákonného ustanovenia (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku) oprávňovalo exekučný súd ex offa skúmať exekučný titul z formálneho, ale aj vecného hľadiska. Preto ako z vyššie uvedeného vyplývalo, tvrdenie žalobcu, že exekučný súd rozhodol po zákonom stanovenej lehote, s omeškaním viac ako 558 dní, bolo nepravdivé a zavádzajúce. Navyac, po zistení, že v danej veci išlo o spotrebiteľský vzťah a konštatovaní, že dojednaná rozhodcovská doložka nebola dojednaná v súlade so zákonom a bola v rozpore s platnými právnymi predpismi, správne tento rozhodcovský rozsudok neuznal a rozhodnutie riadnym a správnym spôsobom odôvodnil. Za tejto situácie účastníkom exekučného konania nemohol a ani nevznikol žiadny stav právnej neistoty. Okrem toho súdu prvého stupňa bolo známe, že žalobca v pozícii oprávneného podával návrhy na vykonanie exekúcie v rádovo tisícoch obdobných vecí, pričom už pri podávaní návrhov musel počítať s tým, že svojim správaním výrazne ovplyvní vytýkanú dĺžku exekučného konania, a preto v postupe exekučného súdu, ktorý rozhodol po 2 mesiacoch a 12-tich dňoch po predložení listín (zmluva o úvere bola predložená právnym zástupcom oprávneného až dňa 13. 09. 2010) s ohľadom na okolnosti danej veci nebolo možné vzhliadnuť ako zbytočné prieťahy. Záverom poznamenal, že úlohou súdu je spravodlivé rozhodnutie v celom kontexte vzájomne sa odvíjajúcich skutočností. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel súd prvého stupňa k záveru, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno preukázania ním tvrdeného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu a žalobu ako nedôvodnú zamietol. O trovách konania rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 OSP a žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, nepriznal náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie práva proti žalobcovi, ktorý vo veci úspech nemal, pretože mu žiadne nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, odôvodniac ho tým, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, ako aj vytýkal neúplne zistený skutkový stav veci, pretože súd prvého stupňa nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, a tiež bol toho názoru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. K dôvodom odvolania bližšie uviedol, že zásadne namieta skutočnosť, že súd rozhodol v merite veci na základe "inšpirácie" novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nebolo podľa neho možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústreďeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zák. č. 412/2012 Z. z. Súd svojim rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Okrem toho namietal, že súd vôbec nevysvetlil, prečo zastal názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Mal za to, že právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty

určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legítimnú sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktoré bolo z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. V ďalšej časti svojho odvolania vytýkal, že súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd mal podľa neho aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda boli neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nebolo možné založiť meritórne rozhodnutie. Navyše, súd svojimi úvahami úplne negoval doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá bola základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie vecí v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prietahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory. Štrasburský súd tiež uviedol, že dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie vecí v primeranej lehote. Navyše poukázal na Znalecký posudok č. 1/2014 o výške vzniknutej škody a vyjadril sa opätovne k návrhu na prerušenie konania. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Aj proti uzneseniu súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, namietajúc, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, neúplne zistil skutkový stav vecí, ako aj konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí. K dôvodom odvolania bližšie uviedol, že pred Okresným súdom Prešov prebieha pod sp. zn. 7C/6/2010 konanie o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie, ktorého sa mal podľa návrhu dopustiť Okresný súd Prešov v exekučnom konaní vedenom proti žalobkyni na základe neprijateľnej rozhodcovskej doložky, v ktorom sa vymohlo plnenie na základe neprijateľnej zmluvnej podmienky, ako aj v rozpore so zákonmi schválenými z dôvodu transpozície smerníc Európskej únie zameranými na ochranu spotrebiteľa na finančnom trhu. Okresný súd Prešov v danom konaní uznesením zo dňa 07. 10. 2013 v súlade s ust. § 109 ods. 1 písm. c) OSP rozhodol o prerušení konania do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhol položiť žalovaný v 1. rade - Slovenská republika, zast. Ministerstvom spravodlivosti SR. Opodstatnenosť návrhu na prerušenie konania do zodpovedania prejudiciálnych otázok videl v tom, že v danom konaní bude zodpovedaná otázka, či postup exekučného súdu v konaní o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie na základe právoplatného rozsudku rozhodcovského súdu je v súlade s komunitárnym právom. Predmetom konania, ktoré navrhol prerušiť, bola náhrada škody za nesprávny úradný postup exekučného súdu pri vydávaní poverenia na totožnom podklade, ktorým bol právoplatný rozsudok rozhodcovského súdu. Mal za to, že zodpovedanie správnosti postupu exekučného súdu Súdny dvorom Európskej únie bude mať význam pre posúdenie postupu exekučného súdu v prejednávanej veci, a s tým súvisiacim založením zodpovednosti Slovenskej republiky za škodu spôsobenú štátnym orgánom pri výkone verejnej moci. Uvedený záver bol potvrdený aj inými okresnými súdmi. Vzhľadom ku skutočnosti, že v konaní pred Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010 o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie budú Súdny dvor Európskej únie predložené prejudiciálne otázky, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie súdu o návrhu žalobcu v predmetnom konaní a konanie nebolo doposiaľ právoplatne skončené, mal za to, že je daný dôvod v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) OSP, a preto bolo potrebné konanie o zaplatenie prerušiť až do právoplatného skončenia konania o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla predložiť Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky Súdny dvor Európskej únie v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žiadal, aby odvolací súd zmenil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa a to tak, že návrhu na prerušenie konania vyhovie.

Písomné vyjadrenie k odvolaniu žalobcu podané nebolo.

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 10 ods. 1 OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutia súdu prvého stupňa podľa § 212 ods. 1 OSP bez prejednávania na nariadenom odvolacom pojednávaní a dospel k záveru, že odvolania žalobcu nie sú dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil, keď súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav vecí a vec aj správne právne posúdil.

Žalobca sa podanou žalobou od žalovaného domáhal náhrady majetkovej škody v sume 125 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 1.028,95 eura, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom súdu, ktorý mal spočívať v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prietahov v konaní vedenom na Okresnom súde Nové Zámky v exekučnej veci sp. zn. 14Er/796/2009.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31. 12. 2012, teda v čase, kedy malo dôjsť k spôsobeniu škody (ďalej len citovaný zákon), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa ods. 2 citovaného zákona zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 citovaného zákona štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa ods. 2 citovaného zákona právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 citovaného zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 19 ods. 1 citovaného zákona právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia.

Podľa § 44 ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení účinnom do 31. 05. 2010 (ďalej len Exekučný poriadok), exekútor, ktorému bol doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie, predloží tento návrh spolu s exekučným titulom najneskôr do 15 dní od doručenia alebo odstránenia väd návrhu súdu (§ 45) a požiada ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

Podľa ods. 2 citovaného zákona súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Odvolací súd, vychádzajúc z dokazovania súdom prvého stupňa zistil, že súdny exekútor podal na Okresnom súde Nové Zámky žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v predmetnej veci dňa 25. 08. 2009. Súd prvého stupňa výzvou zo dňa 11. 06. 2009 (chyba v písaní, správne mal byť uvedený mesiac september) a následne aj výzvou zo dňa 26. 05. 2010 vyzval najskôr oprávneného a potom aj jeho právneho zástupcu na predloženie zmluvy o úvere. Oprávnený doručil súdu zmluvu o úvere spolu so všeobecnými obchodnými podmienkami až dňa 13. 09. 2010, v dôsledku čoho súd

prvého stupňa vo veci rozhodol uznesením zo dňa 01. 12. 2010 č. k. 14Er/796/2006-13. Proti tomuto uzneseniu odvolanie podané nebolo, a preto nadobudlo právoplatnosť dňa 08. 01. 2011. Súd prvého stupňa následne uznesením zo dňa 27. 01. 2011 č. k. 14Er/796/2009-19 exekučné konanie zastavil.

Ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. 05. 2010, teda v znení v čase začatia exekúcie, obsahovalo zákonnú lehotu na vydanie poverenia. Ak má súd po preskúmaní žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu v lehote 15 dní rozhodnúť, či poverenie pre exekútora vydá, musí sa danou exekúciou zaoberať, aby v prípade, ak nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, mohol poverenie pre súdneho exekútora vydať. Z toho potom vyplýva, že v tejto lehote by mal dospieť k záveru, či je možné vydať pre súdneho exekútora poverenie a v opačnom prípade, ak pre rozhodnutie súdu o žiadosti súdneho exekútora v spise nie sú podklady, vyzvať súdneho exekútora alebo oprávneného na predloženie potrebných podkladov a po ich predložení o žiadosti súdneho exekútora v primeranej lehote rozhodnúť. Z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyplýva, že v danej veci síce k rozhodnutiu súdu prvého stupňa do 15 dní odo dňa žiadosti o udelenie poverenia súdnym exekútorom nedošlo, avšak vzhľadom k postupu súdu prvého stupňa, ktorý po podaní žiadosti o udelenie poverenia súdnym exekútorom vykonával úkony potrebné k rozhodnutiu, či v danej veci je možné vydať poverenie pre súdneho exekútora alebo je potrebné žiadať súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnuť, pričom tieto úkony vykonával v primeranej lehote, dospel k záveru, že takýmto konaním súdu prvého stupňa nemohlo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu v danej veci. To, že v danej veci bolo o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia rozhodnuté až 01. 12. 2010, súviselo aj s tým, že ako bolo už konštatované vyššie, že oprávnený na druhú výzvu súdu zo dňa 26. 05. 2010 zareagoval až dňa 13. 09. 2010. Podľa konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky pritom platí, že samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty sa nepovažuje automaticky za porušenie základného práva účastníka konania, keďže je potrebné zohľadniť všetky okolnosti prípadu. V danej veci pritom nebolo zistené, že by v exekučnej veci, od ktorej si žalobca svoj nárok uplatňuje, nebolo rozhodnuté v primeranom čase. Vychádzajúc z okolností daného prípadu odvolací súd dospel k záveru, že v danej veci nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu ako jednej z podmienok zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup. Keďže exekučným titulom v danej veci bol nulitný akt, z právneho hľadiska neexistujúci a nezaväzujúci, v dôsledku čoho bola exekúcia zastavená, priebehom exekúcie na základe takéhoto exekučného titulu žalobcovi žiadna škoda ani nemohla vzniknúť. V konaní nebol preukázaný nesprávny úradný postup súdu prvého stupňa, ako jednej z podmienok zodpovednosti štátu za škodu, ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa dospel k záveru, že žaloba žalobcu je nedôvodná, výškou škody nebolo potrebné sa zaoberať, preto pokiaľ súd prvého stupňa žalobu zamietol, jeho rozhodnutie je vecne správne.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je v zmysle ustanovenia § 212 ods. 1 OSP rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, k odvolacím dôvodom žalobcu dodáva, že keďže žalobca postup súdu, ktorým malo dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom, v odvolaní nešpecifikoval a odvolací súd po preskúmaní veci a konania, ktoré mu predchádzalo, žiaden takýto dôvod nezistil, v tejto časti považoval odvolanie žalobcu za nedôvodné. Ani nevykonanie dôkazov podľa návrhov alebo predstáv žalobcu nie je postupom, ktorým by mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože rozhodnutie o tom, ktorý dôkaz súd vykoná, patrí výlučne súdu, a nie účastníkom konania (§ 120 ods. 1 OSP). Tvrdenie žalobcu, že súd v danej veci aplikoval ustanovenie § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu, je nesprávne, pretože súd prvého stupňa citoval dané ustanovenie v správnom znení, a preto je táto námietka žalobcu nedôvodná. K trvaniu stavu právnej neistoty odvolací súd uvádza, že tým, že exekučný súd vyzýval oprávneného na predloženie podkladov, potrebných pre rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia, vykonával úkony k odstráneniu právnej neistoty, pričom k predĺženiu tejto lehoty došlo aj nečinnosťou oprávneného. K úvahám žalobcu o dĺžke a obmedzenosti súdu lehotou odvolací súd dodáva, že súd v danej veci správne aplikoval platné právo a rozhodol v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, v súlade s právom na spravodlivý súdny proces a v súlade s právom na prerokovanie veci v primeranom čase. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Ak v priebehu konania vznikne prekážka odôvodňujúca prerušenie konania, súd preruší konanie uznesením, proti ktorému je prípustné odvolanie. Podľa § 109 ods. 2 OSP súd môže sporové konanie prerušiť podľa úvahy, pokiaľ neurobí iné vhodné opatrenia. Podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP súd môže konanie prerušiť aj v prípade, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši predbežná otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet. Toto ustanovenie upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, to znamená prerušenie konania, ktoré nie je pre konanie nevyhnutné. Predmetné ustanovenie sa týka procesných situácií, v ktorých súd môže konanie prerušiť, no nemusí tak urobiť. Prerušenie konania je tu na úvahe vec prejednávajúceho súdu a je upravené len ako procesná možnosť tohto súdu, nie však jeho povinnosť. Súd má najskôr zvážiť možnosť iných vhodných opatrení, pričom rozhodujúcim hľadiskom je hospodárnosť konania, s prihliadnutím na ktorú prerušenie konania predstavuje vo všeobecnosti skôr výnimku ako pravidlo.

Keďže predmetom odvolacieho konania bolo aj napadnuté uznesenie, ktorým súd prvého stupňa zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania, odvolací súd sa zaoberal aj preskúmaním napadnutého uznesenia a po prejednaní veci dospel k záveru, že takýto postup súdu prvého stupňa bol vecne správny. Je tomu tak z dôvodu, že pri neprerušení konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP nedochádza k odňatiu možnosti konať pred súdom, pretože prerušenie konania podľa uvedeného ustanovenia závisí od úvahy súdu a je upravené len ako procesná možnosť súdu, nie jeho povinnosť. Pri návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP súd má povinnosť najskôr zvážiť možnosť iných opatrení, pričom rozhodujúcim hľadiskom je hospodárnosť predmetného konania, s prihliadnutím na ktorú prerušenie konania predstavuje vo všeobecnosti skôr výnimku ako pravidlo. Z uvedeného vyplýva, že súd prvého stupňa správne zvažoval, či položené prejudiciálne otázky v konaní vedenom pred Okresným súdom Prešov neriešia podstatu sporu v predmetnom konaní, t.j. či žalobca ako oprávnený má nárok na náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy, ak súd nerozhodol v zákonom stanovenej lehote o jeho návrhu. Na zdôraznenie správnosti odvolací súd dodáva, že táto otázka, resp. zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, je upravená zákonom č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov, a preto je aj predmetom vnútroštátneho preskúmania všeobecnými súdmi. S poukazom na uvedené bolo potrebné súhlasiť so záverom súdu prvého stupňa, že v danom prípade nebol dôvod počkať na rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa v konečnom dôsledku týkali iného skutkového a právneho stavu, nakoľko z odôvodnenia návrhu na prerušenie konania vyplývalo, že predmetom konania na Okresnom súde Prešov (sp. zn. 7C/6/2010) je konanie o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie, ktorého sa mal dopustiť Okresný súd Prešov v exekučnom konaní vedenom proti žalobkyni na základe neprijateľnej rozhodcovskej doložky a predmetom konania v prejednávanej veci je náhrada škody a nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Nové Zámky v exekučnej veci, t.j. z titulu zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup súdu. S poukazom na vyššie uvedené, teda, že prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP nie je povinnosťou, ale len možnosťou súdu, ako aj predmet konaní a skutočnosť, že v danej veci súd prvého stupňa meritórne rozhodol, odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil, keď dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP a v odvolacom konaní úspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože v odvolacom konaní mu trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.